

30 χρόνια χωρίς τον Σεβαστιανό

/ Γνώμες

Τον περασμένο Δεκέμβριο συμπληρώθηκαν 30 χρόνια από την εκδημία (12 Δεκεμβρίου 1994) ενός σπουδαίου άνδρα, μιας εξέχουσας θρησκευτικής, εθνικής και πατριωτικής μορφής: του μακαριστού Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης, Υπερτίμου και Εξάρχου Βορείου Ηπείρου, κυρού Σεβαστιανού.

Ο Σεβαστιανός υπήρξε πνευματικός πατέρας και ηγέτης των αδικημένων Βορειοηπειρωτών. Από την εκλογή του το 1967 —χρονιά που η Αλβανία, με συνταγματική ρύθμιση, κατήργησε κάθε θρησκευτική ελευθερία και έκφραση— στάθηκε ο μόνος που αγωνιζόταν αδιάκοπα για το Βορειοηπειρωτικό Ζήτημα και συμπαραστεκόταν στους πολύπαθους Βορειοηπειρώτες.

Καθ' όλη τη σκοτεινή περίοδο της αλβανικής δικτατορίας, δεν δίστασε να αποστέλλει κρυφά βοήθεια μέσω ποταμών ή οποιουδήποτε άλλου πιθανού και απίθανου τρόπου. Κάθε Μεγάλο Σάββατο, βράδυ, πήγαινε στα παραμεθόρια χωριά και τελούσε την Ανάσταση με μεγάφωνα, ώστε ο λυτρωτικός παιάνας της

Εκκλησίας, το «Χριστός Ανέστη!», να φτάσει στ' αυτιά των αλύτρωτων αδελφών μας πίσω από τα κλειστά παραθύρια.

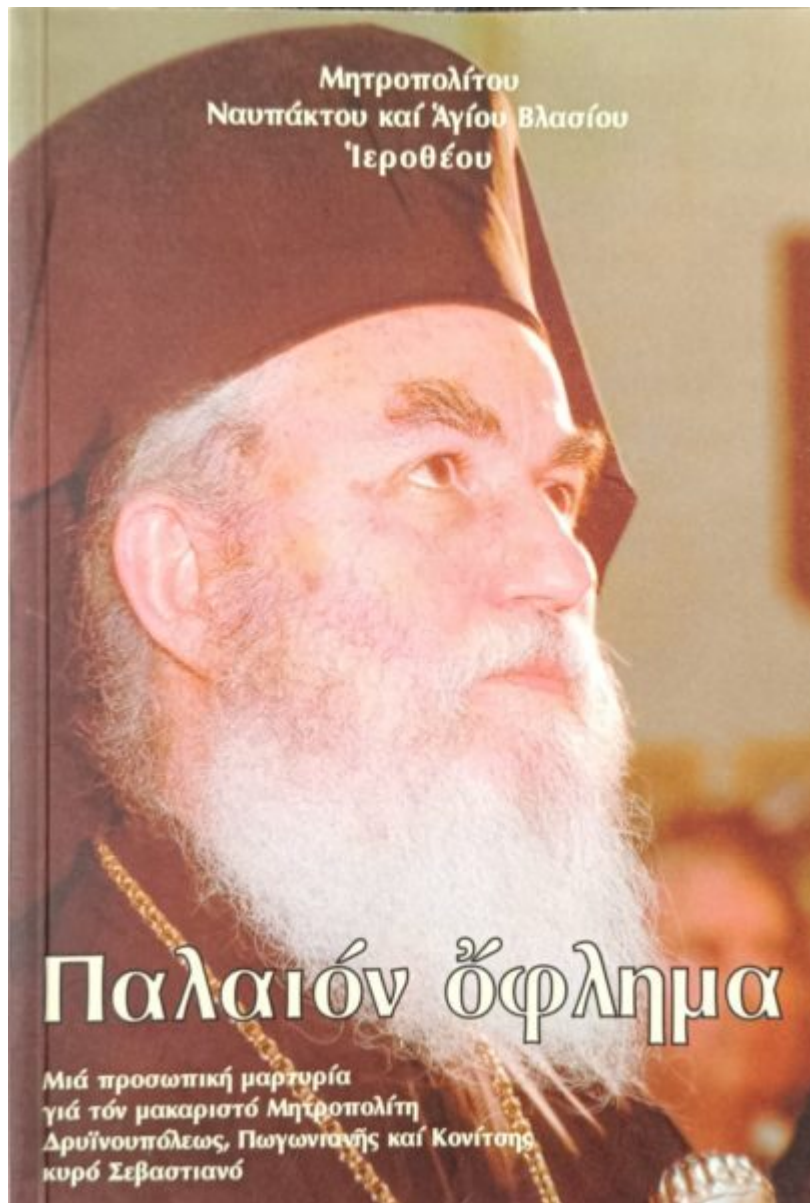
Ο κατά κόσμον Σωτήριος Οικονομίδης γεννήθηκε στις 20 Ιουνίου 1922 στην Καλογριανά Καρδίτσας. Αφού ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού του και στο Γυμνάσιο Φαρσάλων, φοίτησε αρχικά στο Ιεροδιδασκαλείο Κορίνθου. Μετά την κατάργησή του, συνέχισε στο Γυμνάσιο Καρδίτσας, από το οποίο έλαβε απολυτήριο το 1941. Το 1949 έλαβε πτυχίο από τη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία για 28 μήνες και κατόπιν εκάρη μοναχός στην Ιερά Μονή Ασωμάτων Πετράκη, στην Αθήνα.

Τον Αύγουστο του 1956 χειροτονήθηκε διάκονος, ενώ τον Απρίλιο του 1957 διορίστηκε ιεροκήρυκας στην Ιερά Μητρόπολη Ιωαννίνων. Στις 26 Μαΐου 1957 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Δίδαξε ως καθηγητής στο Ιεροδιδασκαλείο της Ξακουστής Μονής Βελλάς, καθώς και στη Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία Ιωαννίνων. Τον Ιούνιο του 1967 εξελέγη Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης.

Το 1982 ίδρυσε και στήριξε οικονομικά τη Συντονιστική Φοιτητική Ένωση Βορειοηπειρωτικού Αγώνα (ΣΦΕΒΑ). Ακολούθως, το 1987 ίδρυσε τον Πανελλήνιο Σύνδεσμο Βορειοηπειρωτικού Αγώνα (ΠΑΣΥΒΑ) με έδρα την Κόνιτσα, στον οποίο συμμετείχαν επιστήμονες και διπλωματικά στελέχη. Ο ΠΑΣΥΒΑ διοργάνωσε στην Κόνιτσα δύο επιστημονικά συνέδρια (1987 και 1990), ενώ εξέδωσε περίπου 15

σημαντικές μελέτες για το Βορειοηπειρωτικό, πολλές από τις οποίες μεταφράστηκαν στα Αγγλικά, Γερμανικά, Γαλλικά και Αλβανικά. Υπήρξε, επίσης, εκδότης της εφημερίδας «Βορειοηπειρωτικό Βήμα».

Με τις επισκέψεις του στο Αμερικανικό Κογκρέσο και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κατήγγειλε ευθέως τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Βορειοηπειρωτών, ενώ θέσπισε τον ετήσιο εορτασμό της επετείου της Αυτονομίας της Βορείου Ηπείρου του 1914. Με κάθε ευκαιρία και με όλα τα διαθέσιμα μέσα—συνέδρια, εκδηλώσεις, ομιλίες, βιβλία, εφημερίδες, ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές, επιστολές και διαβήματα—προσπαθούσε να κρατά ζωντανό το Βορειοηπειρωτικό Ζήτημα και να διεκδικεί μια δίκαιη λύση.

Το 1992 ηγήθηκε του Παγκόσμιου Συνεδρίου Ηπειρωτικών και Βορειοηπειρωτικών Οργανώσεων, όπου συντάχθηκε Ψήφισμα για την αυτονομία της Βορείου Ηπείρου. Μετά το άνοιγμα των συνόρων στην Αλβανία, προχώρησε σε ανοιχτές επιστολές-εκκλήσεις για την επιστροφή των Βορειοηπειρωτών στη γη τους.

Εκοιμήθη στις 12 Δεκεμβρίου 1994 έπειτα από ολιγόμηνη ασθένεια. Την ημέρα της Εξοδίου Ακολουθίας στον Ιερό Ναό Αγίου Κοσμά, στην Κόνιτσα, έσπευσε πλήθος κόσμου από κάθε γωνιά της Ελλάδας και της Βορείου Ηπείρου για να τιμήσει τον δικό του άνθρωπο, πατέρα, Επίσκοπο και Εθνάρχη. Ο τάφος του βρίσκεται στην Ιερά Μονή Μολυβδοσκεπάστου, δίπλα στα παλιά ηλεκτροφόρα ελληνοαλβανικά σύνορα. Άγαλμά του δεσπόζει στην Κόνιτσα, ενώ προτομή του υπάρχει στην Αθήνα, έξω από τον Ιερό Ναό Αγίου Παντελεήμονα στην οδό Αχαρνών.

Τί δέ νά εἰπῶ διά τούς προσφιλεῖς μου ἀδελφούς καί πονεμένους Βορειοηπειρῶτες, τούς ὁποίους τόσον πολύ ἡγάπησα καί ἡγωνίσθην μέ ὅλες μου τίς δυνάμεις, διά τά δικαιώματά τους; Λυποῦμαι μόνον πικρά, διότι τό ἐπίσημον κράτος δέν ἔδειξε τό ἀρμόζον ἐνδιαφέρον, ὅποτε τά πράγματα θά ἦσαν σήμερα πολύ καλύτερα εἰς τήν πολυπαθῆ Β. Ἥπειρον. Πάντως, παρακαλῶ τούς ἀδελφούς Βορειοηπειρῶτες νά μείνουν στόν τόπο τους καί νά συνεχίσουν ἐνωμένοι καί μονοιασμένοι τόν Ἀγῶνα τους διά τήν ἀνάκτησιν τῶν δικαιωμάτων τους. «Ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει». Ἐγώ δέ ταπεινῶς θά προσεύχωμαι ὑπέρ τοῦ Λυτρωμοῦ των.

Για εμάς, ο Σεβαστιανός υπήρξε πατέρας και Εθνάρχης· φλογερός διεκδικητής των δικαίων του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού. Στα αυτιά του γράφοντος, φαντάζομαι και άλλων, μικρό παιδί όντας, το όνομα Σεβαστιανός, ταυτίστηκε με αυτό του Ηρακλή, του Οδυσσέα και άλλων ηρώων. Τόση ήταν η δύναμη που εξέπεμπε και τόσο έντονη η παρουσία του, ώστε πέρα από τον θαυμασμό, μας κληροδότησε βαθιά διδάγματα και συγκινήσεις για τον τόπο μας και τον εθναρχικό ρόλο της Εκκλησίας μας. Μας έδωσε θάρρος, ελπίδα και πίστη.

Ας είναι η μνήμη του αιωνία. Είθε το παράδειγμά του και η αγάπη του για τον τόπο μας να μας καθοδηγούν παντοτινά, φωτίζοντας τον δρόμο μας με το φως της προσφοράς και της αφοσίωσης.

Άρης Χρήστος Μπίτας